

XII.

Da Fru Bertha om Morgenens kom ind til Jytte, maatte hun ruske i hende for at faa hende vaagen. Jytte havde om Aftenen taget et Sovemiddel, og da Tankerne alligevel ikke lod hende i Ro, havde hun ved Totiden taget endnu et Pulver.

Fru Bertha gik til Vinduet og slog Skodderne tilbage.

„Klokken er snart otte. Husk paa, vi faar Fremmede fra Morgenstunden!“

Saa længe Søvnens Mørke endnu hvilede over Jyttes Træk, var de præget af hendes glædeløse Drømme. Men da Moderen var gaaet og hun rigtig fik Øjnene op og saae, at Kammeret var fyldt af Sol, smilte hun.

„Dette er den første Morgen i mit nye Liv,“ — tænkte hun. „Og Himlen selv bringer mig sin Lykønskning paa Sengen. Kan jeg forlange mere?“

Hun følte sig temmelig sikker paa, at denne Dag — den 25de Marts — vilde blive hendes Forlovelsesdag. Og hun blev en lille Tid liggende med Hænderne under Kinden og tænkte paa Torben — saae ham for sig, saadan som han om Aftenen dernede paa Hotellet var kommen frem i Døren til Læseværelset, trods Herredragtens Ensartethed saa forskellig fra alle de andre Mænd, med et Skær over sit Ansigt, som kom han inde fra en anden Verden. Saadan havde hun hele Tiden set ham for sig denne Nat, da hun ikke kunde sove. En forklaret Skikkelse — „Tvillingbroderen“, den saa længe ventede Befrier, der skulde komme som den gudesendte